

[Kjæruff-Schmidt.]

Socialdemokratiet og venstre har været klar over, at det var nødvendigt at gøre visse indrømmelser med hensyn til kalkulationsreglerne, men den løsning, man er nået frem til, er noget mere kompliceret end en fri prisfastsættelse. Man har valgt dette trestrengede system, hvor én gruppe virksomheder helt er undtaget fra kalkulationsreglerne; for én gruppe, nemlig de egentlige distributionsselskaber, er reglerne vejledende, for en anden gruppe, nemlig produktionsselskaberne, er reglerne bindende, men i realiteten vil de jo blive bindende også for distributionsselskaberne, for det vil jo simpelt hen være sådan, at hvis der fra forbrugerside rejses spørgsmål om prisfastsættelsen i de tilfælde, hvor kalkulationsreglerne kun er vejledende, må hele det tunge apparat i gang med at kontrollere og undersøge, hvilke kalkulationer der ligger til grund for priserne, så der bliver i realiteten tale om bindende regler.

Jeg ville egentlig bede venstres ordfører om at argumentere og forklare os, hvorfor venstre finder det så nødvendigt med disse priskontrol- og kalkulationsregler. Hvorfor er venstre så forhuppet på disse regler? Hvorfor tiltror man ikke virksomhederne selv evnen til at kalkulere de nødvendige udgifter til brændsel, lønninger og andre driftsomkostninger, sådan som virksomhederne altid har kunnet gøre det tidligere? Har venstre egentlig overvejet, hvad det er for en vej, man betræder? Ser venstre slet ikke, at man nu gennemfører kalkulationsregler, som efter nogle partiets opfattelse her til venstre i salen med lige så stor ret kunne gennemføres på andre områder af erhvervslivet? Hvordan vil venstre kunne argumentere imod tilsvarende priskalkulationsregler inden for andre former for produktion og handel, når partiet her er gået i spidsen for disse indgreb over for forbrugerejede virksomheder?

Mit parti mener, at disse regler vil få direkte skadelige virkninger: hvis virksomhederne i den daglige drift hele tiden løber panden mod en mur af kalkulationsregler, så forsvinder incitamentet til at gennemføre rationel drift, så forsvinder incitamentet til at stræbe efter den størst mulige selvfinansiering, så vil vi opleve en voksende grad af lånfinansiering, og deraf følger helt sikkert en elforsyningsstruktur, der er mere afhængig og mere sårbar af udefra kommende omstændigheder end i dag, og øget lånfinansiering vil selvfølgelig også føre til højere elpriser. Der er ikke dokumenteret nogen

som helst fordele ved disse kalkulations- og kontrolregler.

Når fremskridtspartiet stemmer ja til de ændringsforslag, handelsministeren har stillet, i det omfang vi ikke kan få vore egne ændringsforslag tiltrådt af et flertal, er det ud fra den rent pragmatiske tankegang, at ændringsforslagene, hvis de vedtages, vil gøre loven en smule mindre skadelig, end den var i sin oprindelige form. Vi stemmer også ja til kristeligt folkepartis ændringsforslag, selv om man måske kan diskutere, om de teknisk er helt heldigt affattede.

Om fremskridtspartiets egne ændringsforslag skal jeg i denne omgang nøjes med at henviser til bemærkningerne i betænkningen; vi har omhyggeligt argumenteret for hvert enkelt af vore ændringsforslag.

Der er dog et enkelt, som jeg særlig skal gøre opmærksom på, Det er ændringsforslag nr. 33 til § 14. Det drejer sig om grænsetvist-erne. Vi har fundet det rigtigt, at elektricitetsrådet bevares som mæglende instans, og jeg har kraftigt opfordret ordførere fra andre partier, også venstres ordfører, til at støtte dette ændringsforslag, som jeg håber kan samle flertal.

Man kan ikke undgå ved denne lejlighed at måtte sige en lille smule om venstres rolle i forbindelse med denne lovgivnings gennemførelse. Venstre fremsatte oprindeligt et lovforslag, som var betydelig mere præget af ønsker om centralisme og statsdrift end det forslag, der nu gennemføres. Det er forkert, når venstre nu fremstiller det som sin fortjeneste, at forslaget er blevet lempet, for det var venstre, som fra første færd gik længst i sine ønsker om centralisering, om bemyndigelser til handelsministeren om kontrol helt ned til de mindste detaljer i hver enkelt elforsyningsvirksomhed. For os, der har vort daglige arbejde her i folketinget, er det måske ikke så svært at forstå venstres holdning, for vi oplever næsten hver dag, hvordan venstres politik er fuldstændig sammenfaldende med socialdemokratiets politik i alle væsentlige spørgsmål. Venstre har arbejdet hårdt for dene lov, venstre arbejder i denne tid ihærdigt for oprettelse af en statslig nordisk investeringsbank, Venstre medvirker hver dag til beslutninger, som gør navnet Danmarks liberale parti til en falsk varebetegnelse. Venstres vælgere burde vide, at de konfrontationer, der tilsyneladende opstår imellem socialdemokratiet og venstre, når der føres valgkamp, er kunstigt